

Caspari Center

NYHETER

September 2013

Jeg har en drøm....

"Den franske filosofen Blaise Pascal sa en gang: 'En tjener kan gjøre ett av to: Han kan gå bak deg og bære koffertene, eller han kan gå foran og bære lampen.' Mitt håp og min drøm er at Caspari Center vil gjøre begge deler. Vi er her i landet for å tjene de messianske menighetene og de jesustroende jødene ut fra deres behov," sier Elisabeth Eriksen Levy, den nye internasjonale lederen for Caspari Center fra Norge, om sin visjon for tjenesten.

"Jeg har alltid vært svært interessert i jødedommen og det jødiske folk, deres historie og tradisjoner," sier Elisabeth, som gikk inn i sin nye rolle i august.

Elisabeths historie med Israel, og med Caspari Center, begynte for lenge siden. Som ung voksen i Norge ble hun kjent med Den Norske Israelsmisjon, organisasjonen som etablerte Caspari Center. Som hebraisk-student ved universitetet i Jerusalem deltok hun i ei studiegruppe ledet av Casparis første leder, Ole Christian Kvarme. Elisabeth arbeidet også for Bibelselskapet i Jerusalem i seks år. Og nå føler Elisabeth, hennes israelske ektemann og de to tenåringsdøtrene at de har kommet hjem igjen.

Utruster Hans folk til tjeneste så Messias' kropp bygges opp

Ef. 4,12

Elisabeths visjon for Caspari Center er dobbel: "Vi vil fortsette å tjene de messianske menighetene slik vi alltid har gjort det. I tillegg skulle jeg ønske at vi kunne hjelpe den messianske bevegelsen til å bli mer samlet, og hjelpe til med å bygge relasjoner til både kirke og synagoge."

**Jesustroende
jøder er ofte det
manglende mellomledd
i kirkehistorien.**

Når hun blir bedt om å formulere sitt håp for tjenesten hun har overtatt, fortsetter Elisabeth: "Jeg drømmer om et 'paradigmeskifte' – at det en dag skal bli akseptabelt å si i Israel: "Jeg er jøde og jeg tror på Jesus - og jeg er stolt over å si det!" Jeg drømmer om at det jødiske folk skal oppdage Jesus som sin største rabbi, og at de skal oppdage Det nye testamente, som den jødiske boken den er. Jeg drømmer om at vi skal se at flere jøder i landet finne sin Messias, og at Casparis Center skal spille en rolle i alt dette."

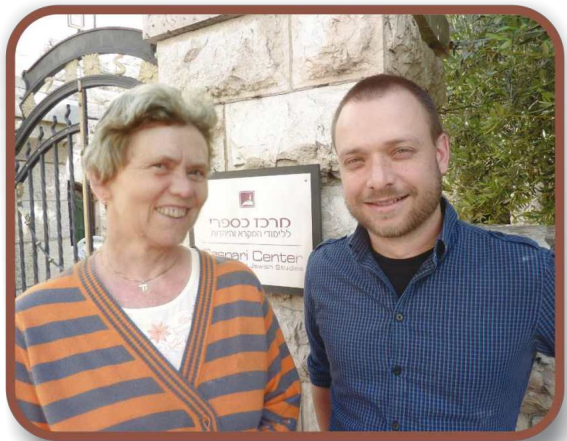
Elisabeth sine drømmer og visjoner klinger sterkt sammen med det andre nøkkelområdet for Caspari Center. "Jeg skulle gjerne sett Caspari Center ha en viktig rolle i å hjelpe kristne samfunn og kirker med å finne sine jødiske røtter. Jeg vil gjerne at Caspari Center skal vokse fram som en plattform og et møtested for kristne og messianske jøder, til og med for sekulære og religiøse jøder! Jeg håper vi vil se vårt bibliotek fylt med studenter fra Israel og fra utlandet, alle ivrige etter å finne ut mer om Jesus og den jødiske bakgrunnen for Det nye testamente."

55 HaNevi'im St., PO Box 46
Jerusalem 9100001, Israel
Telefon: +972 2-6233926
Faks: +972 2-6251933
E-post: caspari@caspari.com

Vårt USA-kontor:

PO Box 147
Wheaton,
IL 60189 USA
Telefon: +1 630-668-3328
Faks: +1 630-668-6473
E-post: caspariUSA@caspari.com

www.caspari.com

Elisabeth fortsetter: "Jeg tror at kirken har mye å lære av den messianske bevegelsen. Jesustroende jøder er ofte 'the missing link' - det manglende mellomledd - i kirkehistorien, siden kirken altfor ofte har glemt sine røtter. For at Jesu kropp skal bli hel, må de messianske troende finne sin egen plass I fellesskapet."

Elisabeth avslutter: " De siste 30 år har Caspari Center gjort mye flott arbeid for å oppfylle disse håpene og drømmene. Ved Guds nåde håper jeg at det som allerede er godt, kan bli enda bedre."

Hanna Lindberg

Flytte "hjem"?

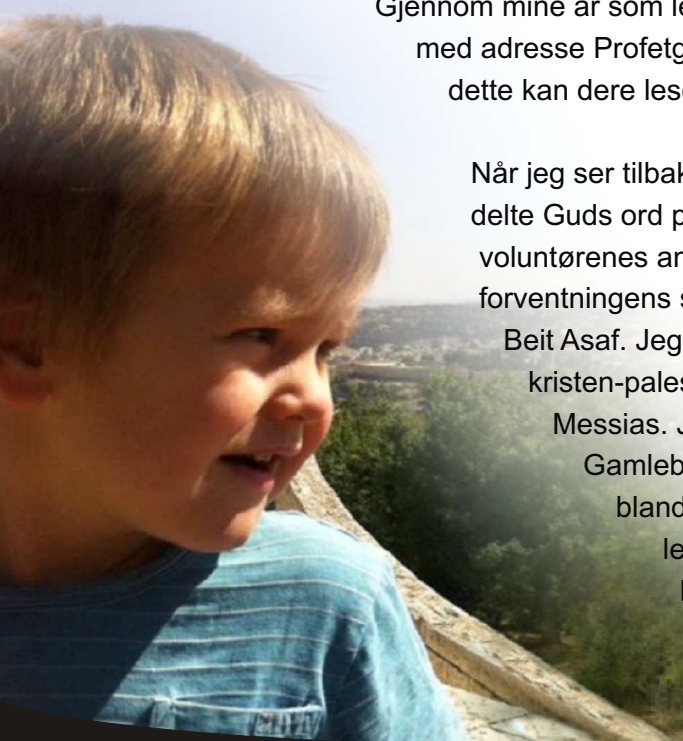
I juni pakket Hege, jeg og de to guttene våre, Jonatan og Joel, sakene våre, forlot Jerusalem og flyttet "hjem" igjen til Norge. Etter seks og et halvt år i Israel, en periode da begge guttene våre ble født, var det trist å si farvel til venner, kollegaer, et land og en by vi er veldig glad i.

Her "hjemme" i Norge har familien vår gledet seg til vi skulle komme, og vi er veldig glade for å ha kommet nærmere dem. Samtidig, når noen spør: "Er det ikke godt å være hjemme?" oppdager jeg at jeg lurere på hvor "hjemme" er.

Nå bor vi i Grimstad, en liten by i Sør-Norge, hvor jeg fikk kall til å gjøre tjeneste som pastor i Frikirken. Vi har fått en svært varm velkomst i kirka og i vår nye by, og sakte men sikkert finner vi vår plass her. Samtidig kjenner vi oss fortsatt "hjemme" i Jerusalem.

Det har vært en fantastisk opplevelse å være i Den hellige stad disse siste årene. Vi kom til Jerusalem i 2007, og jeg tok straks fatt på tjenesten på Caspari Center. Først var det meningen at jeg skulle arbeide med å utvikle det internasjonale studieopplegget, men snart fikk jeg spørsmål om å gå inn i oppgaven som internasjonal leder. Det har virkelig vært et privilegium å få arbeide på Caspari Center. Gjennom mine år som leder opplevde vi stor endring: nye ansatte, flytting til nye lokaler med adresse Profetgata, og utviklingen av nye undervisningsplaner og litteratur. Alt dette kan dere lese om på Casparis nettside og i tidligere nyhetsbrev.

Når jeg ser tilbake, vil jeg kanskje huske aller best fellesskapet i staben når vi delte Guds ord på våre daglige morgenandakter – eller når vi markerte voluntørenes ankomst eller avreise med kakespising. Jeg kommer til å huske forventningens summing når over 100 sabbatsskolelærere samlet seg til kurs i Beit Asaf. Jeg vil huske kamelridning i Jordan-ørkenen med messiansk og kristen-palestinsk ungdom, samlet for å leve ut forsoningen i Jesus Messias. Jeg vil huske når jeg ledet prester og teologistudenter gjennom Gamlebyens trange gater, vandrende i Jesu fotspor. Jeg vil også huske blandingen av hebraisk, amharisk, russisk og engelsk språk når unge ledere kom til våre kurs, ivrige etter utrustning til tjeneste I Jesu legeme. Og mye, mye mer....

Det har vært en stor glede å gjøre tjeneste på Caspari Center og få være en del av det Gud gjør blant sitt folk i Israel. Jeg er spesielt takknemlig over alle mine medarbeidere ved Caspari som har delt dette kallet disse årene. Jeg har tillit til at Gud fortsatt vil utruste og lede arbeidet nå når jeg ikke lenger er en del av det, og at vi vil se at Messias' legeme fortsatt vokser og styrkes i landet.

Det er ingen tvil om at Caspari Center og Jerusalem vil være *hjemme* for både meg selv og min familie lenge fremover. Samtidig er vi trygge på at Gud kaller oss til tjeneste der han måtte trenge oss. Når alt kommer til alt, så er det jo i Ham vi alltid vil ha vårt rette hjem.

Knut Høyland

Tidligere internasjonal leder ved Caspari Center

media review

Caspari Center utgir en ukentlig oppsummering av artikler skrevet i den israelske pressen som omtaler messianiske jøder, jødisk-kristne relasjoner, misjonsarbeid og kristne i Israel. For å motta "Media Review" gratis (på engelsk) send e-post til subscriptions@caspari.com eller register deg på vår nettside: <http://caspari.com/new/index.php?/Resources/media-review.html>

Maronittiske kristne i Israel

Yisrael HaYom, 9. august 2013

I denne femsiders artikkelen skriver Emily Amrosi en detaljert redegjørelse om de maronittiske kristne som bor i Nord-Israel. De prøver å bevare sin arameiske kultur og arv, til tross for at staten Israel ikke anerkjenner dem som en offisiell etnisk gruppe. Om lag 10.000 maronitter bor i dag i Israel. Selv om arameerne har sin egen særegne historie og kultur, som strekker seg 3000 år bakover i tid, er de ikke anerkjent som en egen etnisk gruppe av innenriksdepartementet. De registreres ganske enkelt som 'arabere'. Det maronittiske samfunnet har prøvd å oppnå offisiell anerkjennelse fra staten Israel siden 1948, men så langt er alle søknader avslått.

Arameerne har hatt en utstrakt innvirkning på ulike riker og folkegrupper i det gamle Midtøsten. Det hebraiske alfabetet kommer for eksempel fra arameisk. Og deler av den hebraiske bibel, så vel som Talmud, ble skrevet på arameisk. Arameisk var faktisk handelsspråket helt til araberne kom til makten i det 7. århundre; da det ble erstattet med arabisk. I dag finnes det fortsatt ca. en halv million mennesker rundt i Midtøsten som snakker arameisk, inkludert det maronittiske samfunn i Israel.

"Vi kjempet ikke mot den israelske hæren i 1948", sier en maronitt til Amrosi, "men vi hjalp jødene. De er våre brødre, ikke våre fiender. Ikke knytt oss til den palestinske kampen. Vi er Israels venner på samme måte som druserne." Dette er hovedgrunnen til at det arameiske samfunnet som bor i Israel, ikke kan forstå hvorfor staten stadig nekter å godkjenne deres etnisitet. "Jeg blir rasende over å være registrert som araber", sier en annen, "for jeg er ikke araber". Han legger til: "Vi identifiserer oss med staten Israel, og de fleste av oss innruller seg i forsvaret eller gjør siviltjeneste av egen fri vilje. Dette gjør vi fordi vi er lojale borgere som er glad i Israel og ønsker å være en del av det. Vi har ikke noe annet land som beskytter oss og lar oss leve i frihet og med verdighet innenfor sine grenser."

Ønsker du mer informasjon om Caspari Center og vårt arbeid ta kontakt: E-post: caspari@caspari.com, nettside: www.caspari.com. Du kan støtte vårt arbeid gjennom forbønn, volontørtjeneste og gaver. Send din gave til Den Norske Israelmisjon, kontonr.: 3000.15.24425 (merk "Gave - Caspari")

Inn i fremtiden

Midt i en hungerskatastrofe forlater Naomi hjemmet sitt i Betlehem sammen med mann og to sønner, og de drar til Moab-området på østsiden av Dødehavet. Det som i utgangspunktet kanskje var tenkt som et midlertidig opphold for familien, ble til mange år. Moab ble deres nye hjem.

Mens de bodde der, døde Elimelek, Naomis mann. Hennes to sønner giftet seg med moabittiske kvinner, Orpa og Rut. Det gikk ti år, og familien fortsatte å leve sine liv i Moab. Da begge sønnene døde, ble Naomi nødt til å rive seg løs fra det stedet hun regnet som sitt hjem. I det moabittiske samfunnet var det ikke rom for en barnløs israelittisk kvinne. Bibelen forteller at Naomi fikk vite at det hadde skjedd endringer i Betlehem:

Da brøt hun opp sammen med svigerdøtrene sine for å vende hjem fra Moabs sletteland. For hun hadde hørt i Moab at Herren hadde tatt seg av sitt folk og gitt det brød. Hun dro bort fra stedet hvor hun hadde bodd, og begge svigerdøtrene fulgte henne. De ga seg i vei for å vende tilbake til Juda (Rut 1,6-7).

Ruts bok forteller detaljert hva som skjer etter at Naomi har bestemt seg for å dra tilbake til Betlehem. Når vi følger denne reisen deres gjennom bokens fire kapitler, er det lett å glede seg over den unge enken Ruts tillit og kjærlige troskap. Hun forlater tryggheten hos sitt eget folk for å slå følge med sin sørgende svigermor til et ukjent sted. Vi beundrer Naomis slektning i Betlehem, Boas, som tar seg av de to kvinnene, og som blir Ruts ektemann og far til det barnet som hun kanskje tenkte hun aldri ville få etter at hennes første mann døde. Det barnet, Obed, skulle bli kong Davids bestefar (Rut 4, 18-22) og bli ættefar til den familien som Jesus blir født inn i tusen år senere (Matt 1,5).

Jeg har alltid lest Ruts bok og sett på Naomi som en tragisk skikkelse i historien. Når hun reiste sammen med svigerdatteren sin for å begynne på nytt, var det alltid sorgen hennes jeg la merke til i Bibelens beretning.

I den senere tid har jeg grunnet på hvordan Gud arbeider gjennom forandringer som skjer i mitt eget liv. Og nå begynner jeg å forstå hvilket mot Naomi trengte for å begi seg på veien tilbake til Betlehem med usikre skritt. Det var mange år siden hun hadde bodd der, og det var et håp, men langt fra sikkert, at hun skulle kunne finne et fristed der. Hennes tap og hele situasjonen drev henne fra Moab mot sin gamle hjemby. Vi kan lese slutten på historien i kapittel 4, der hun vogger Ruts barn i armene sine. Naomis frelse – og vår – hadde aldri blitt mulig hvis hun ikke hadde tatt disse første skrittene mot Betlehem.

De fleste av oss vil ikke velge forandring, med mindre omstendighetene tvinger oss til det. Naomis historie minner oss om at Gud arbeider gjennom alle omskiftelser vi opplever i livet, også når – ja, kanskje spesielt da – når det som skaper endring virker bittert, forvirrende eller smertefullt. Måtte Gud gi oss Naomis tro når livet utfordrer, slik at vi kan følge Gud inn i fremtiden - ett skritt, og så ett til.

Michelle Van Loon

Bønne-emner:

- *Takk for Elisabeth og hennes familie, og for at de nå begynner å kjenne seg hjemme i Jerusalem. Be om at de dag for dag må finne sin plass her i Israel.*
- *Be om at Gud rikelig må utruste Elisabeth mens hun setter seg inn i de mange oppgavene som tjenesten på Caspari innebærer.*
- *Be for staben på Caspari midt i endinger og overgang til noe nytt.*
- *Be for forberedelsene til sabbatsskolekursene som er planlagt. Be om nye ideer, slik at vi stadig bedre kan hjelpe lærerne i deres viktige arbeid.*
- *Be om fred og stabilitet i Egypt og Syria. Gå spesielt i forbønn for de kristne og deres sikkerhet i disse landene.*